

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/385/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512224014
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1512224014.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V, zo dňa 16. februára 2015, č.k. 10C 188/2012-153, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia náhrady škody vo výške 175 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 995,76 eur podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ ako oprávnený v exekučnom konaní pod spisovou značkou 37 Er 1708/2005 podal dňa 05.10.2010 exekučnému súdu (Okresný súd Bratislava V) návrh na zmenu exekútora, ktorému exekučný súd vyhovel uznesením zo dňa 29.03.2012 č.k. 37 Er/1708/2005 - 13, právoplatným dňom 18.7.2012. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 9 a § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že v danom prípade bol preukázaný nesprávny úradný postup Okresného súdu Bratislava V v exekučnom konaní, ku ktorému došlo tým, že v exekučnom konaní na návrh navrhovateľa ako oprávneného, o návrhu na zmenu súdneho exekútora nebolo rozhodnuté v primeranej lehote, v tejto súvislosti konštatoval porušenie zásady rýchlosti konania a vydania rozhodnutia po zákonnej lehote. Mal však za to, že navrhovateľ návrhom ani inými listinnými dôkazmi nepreukázal vznik materiálnej škody, keď sa obmedzil len na všeobecné tvrdenia v návrhu. Mal za to, že navrhovateľ v danej veci nepreukázal nárok na náhradu škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, a to pokiaľ ide o vznik a výšku škody a príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, hoci ho v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, ktoré však neuniesol. Navrhovateľ nepreukázal skutočnosť, že by pôvodný exekútor objektívne nemohol, do rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora na návrh oprávneného - navrhovateľa, pokračovať vo vymáhaní pohľadávok. Poukázal na to, že existovali objektívne okolnosti, pre ktoré súd nemohol dodržať zákonnú lehotu na rozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora, pretože tieto návrhy boli podávané zo strany oprávneného hromadne do jednotlivých exekučných konaní a vzhľadom na zaťaženosť súdu nebolo možné o týchto návrhoch rozhodnúť v zákonom stanovenej lehote tridsiatich dní. Znalecký

posudok číslo X/XXXX nepovažoval vo vzťahu k preukázaniu výšky skutočnej škody za objektívny a za nedôvodný považoval aj návrh uplatnený titulom nemajetkovej ujmy. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, nakoľko zo spisu nezistil žiadne trovy, ktoré by mu mali vzniknúť.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania napriek tomu, že trval na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, v dôsledku čoho nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní vo veci samej vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Poukázal na to, že súd prvého stupňa v súvislosti s majetkovou ujmovou ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a titulu výdajov a že napadnutý rozsudok je v tomto smere nepreskúmateľný. Nesúhlasil ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), keď právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv, základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že v konaní nepreukázal vznik škody, keďže výšku škody, ktorú presne špecifikoval na základe účtovnej agendy, ktorú vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť, mienil na pojednávaní preukázať aj predložením znaleckého posudku, ktorého vypracovanie by zabezpečil, avšak prvostupňový súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že vo veci mieni rozhodnúť. Namietal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy; rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Vytýkal súdu prvého stupňa, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydával za odôvodnenie svojho rozhodnutia, s ktorým odôvodnením nemožno súhlasiť. Zdôraznil, že všetky problémy, ktoré boli v jeho právnej sfére vyvolané nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu a ktoré jasne a zrozumiteľne opísal v podanom návrhu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva. Vo vzťahu k výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania namietal, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo do úvahy z dôvodu, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania proti ktorému pripustil odvolanie; týmto postupom predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, ktorým porušil jeho práva na súdnu ochranu a možnosť konať pred súdom, a preto je jeho meritórne rozhodnutie predčasné. Argumentoval tiež tým, že v konaní predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok číslo X/XXXX, ktorým bolo jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie

jeho majetku, a to v posudku určenej výške; v tejto súvislosti vytýkal súdu prvého stupňa, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, z ktorého vyplýva, ktoré konkrétne náklady ním boli vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky a jeho súčasťou sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, na úpravu informačného systému, na poštovné a na telekomunikačné služby.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia vo veci samej všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 9 a § 17), ktoré aj správne vyložil a svoje úvahy, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovel a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava V v exekučnej veci sp. zn. 37Er 1708/5005, aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil.

Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní a uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie vo veci samej. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekučným súdom v občianskom (exekučnom) súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasne splnené tri podmienky, a to: 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný všeobecný - paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody; tak ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; nepreukazuje a vznik škody a nemajetkovej ujmy nepreukazuje ani navrhovateľom predložený znalecký posudok č. X/XXXX zo dňa 17.01.2014, vypracovaný iba všeobecne, bez vzťahu k prejednávanej veci.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali. Odkaz navrhovateľa na nálezy Ústavného súdu SR, ktorými bolo priznané sťažovateľovi finančné zadostučinenie nepovažoval odvolací súd za relevantný podklad pre priznanie uplatňovanej náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 55,32 eur mesačne.

Odvolačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že nečinnosť orgánu verejnej moci či zbytočné prietahy v konaní nepochybne znamenajú samé o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života a intenzitu zásahu, ako aj to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy. Hoci aj v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je ale už predmetom ďalšieho dokazovania posudzovanie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je na poškodenom, aby svoje tvrdenia o existencii takých relevantných skutočností, ktoré umocňujú hĺbku zásahu alebo významne ovplyvňujú jeho životnú situáciu, v konaní hodnoverne preukázal. Pri posudzovaní intenzity zásahu je za určujúce hľadisko potrebné považovať charakter konania, v ktorom ujma vznikla, keďže ujma vzniknutá v ne/sporovom konaní môže byť iná, ako ujma vzniknutá v exekučnom konaní a rovnako treba rozlišovať medzi konaním civilným, trestným či správnym a napokon treba vziať osobitne na zreteľ aj predmet konania z hľadiska jeho významu pre účastníka konania (trestné konanie, konanie starostlivosti o maloletých, o osobnom stave, pracovnoprávne spory, konania týkajúce sa života a zdravia) a ochrany akých práv či právom chránených záujmov sa v ňom dovoľáva, s prihliadnutím aj na jeho osobné pomery či iné konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu (vysoký vek, zdravotný stav a pod.); zvýšený význam predmetu konania pre osobu poškodeného musí táto osoba v konaní spoľahlivo doložiť.

Odvolačný súd má zhodne so súdom prvého stupňa za to, že nesprávny úradný postup nemožno považovať bez ďalšieho, za konanie, v dôsledku ktorého by navrhovateľovi automaticky prináležal nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy, a v tomto smere uzavrel, že navrhovateľ v konaní dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal rozsah nepriaznivých následkov, ktoré mu mali, v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, vzniknúť a jeho všeobecné tvrdenia v tomto smere tak zostali v konaní dôkazne nepodložené.

Prvostupňový súd dospel k správnejmu záveru i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd o žiadosti na zmenu súdneho exekútora rozhodol skôr.

Námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 16.02.2015 v jeho neprítomnosti, odvolací súd považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, pojednávania sa nezúčastnil, ani nepožiadal o jeho odročenie, keď písomným podaním zo dňa 13.02.2015 žiadal z dôvodu hospodárnosti prejednať vec v jeho neprítomnosti. Rovnako neodôvodnený návrh navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s podaním ústavnej sťažnosti na porušenie zásady nestrannosti súdu a sudcu nemožno považovať za dôležitý dôvod na odročenie pojednávania. Za danej procesnej situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať porušenie § 101 ods. 2 O.s.p. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, nemal v danom konaní za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi, resp. jeho právnejmu zástupcovi, procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo účastníka konania na prerokovanie veci v jeho prítomnosti (vyjadriť sa k veci, k výsledkom dokazovania a k vykonaným dôkazom), táto procesná možnosť nebola navrhovateľom využitá. Rovnako nedôvodná je odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci; uplatnenej v podanom návrhu na začatie konania; už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvého stupňa správne posúdil a uplatnil zodpovednosť účastníkov konania za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom vo vzťahu k preukázaniu ním tvrdenej majetkovej škody a uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy, ktorý má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, je v súlade s platnou právnou úpravou a postup súdu prvého stupňa, na základe ktorého k tomuto záveru dospel, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo navrhovateľovi umožnené realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na

preukázanie jeho tvrdení a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci.

Navrhovateľ sa svojou neúčastou na súdnom pojednávaní, na ktorom mu bola vytvorená procesná možnosť, aby sa zúčastnil vykonávania dokazovania, navrhoval jeho doplnenie, resp. sa vyjadril k vykonanému dokazovaniu, svojho procesného práva v tomto smere vzdal, resp. si možnosť jeho realizácie sám svojou nečinnosťou zmaril, a preto sa nedôvodne dovoľáva odňatia mu možnosti konať pred súdom v súvislosti s porušením zásady kontradiktórnosti súdneho procesu.

Z ustanovenia § 2 O.s.p. vyplýva povinnosť súdov v občianskom súdnom konaní dbať na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb. Táto povinnosť súdu sa vzťahuje na práva vyplývajúce z hmotnoprávných predpisov, avšak rovnako i na procesné práva účastníkov v konaní pred súdom. Súd je potom; so zreteľom na nevyhnutnosť ústavne konformného výkladu; v občianskom súdnom konaní povinný zvoliť procesný postup vychádzajúci z takého výkladu právneho predpisu, ktorým zabráni zneužitiu procesných práv zo strany niektorého z účastníkov konania (porovnaj napr. Nález Ústavného súdu SR vo veci sp.zn. III. ÚS 11/2011, uverejnený v Zbierke nálezov Ústavného súdu pod č. 64/2011).

Zneužitím (procesného) práva je aj konanie procesnej strany v občianskom súdnom konaní, ktoré je v rozpore s účelom procesnej normy či daného procesného inštitútu a ktorým; v rozpore s citovaným ustanovením § 2 O.s.p. a rovnako § 6 O.s.p.; marí riadny postup v konaní.

Ustanovenie § 109 O.s.p. umožňuje účastníkovi konania v rámci výkonu svojich procesných práv podať i návrh na prerušenie konania, o ktorom je súd zásadne povinný rozhodnúť; pred rozhodnutím vo veci samej, prípadne najneskôr súčasne s ním; a to tak, že ak sú na to splnené podmienky (§ 109 ods. 1, 2 O.s.p.) návrhu vyhovie, alebo tento zamietne. Ani právo podať návrh na prerušenie konania však nesmie byť zneužívané na iné účely, než vyplývajú z podstaty a charakteru daného procesného inštitútu; najmä nesmie slúžiť na sťaženie realizácie práv iných účastníkov konania, či komplikovanie procesu ochrany práv a záujmov fyzických a právnických osôb, s cieľom predĺžiť konanie a oddialiť vydanie rozhodnutia vo veci samej. V takom prípade ide totiž o výkon práva, ktorým sa vo výsledku dosahuje nedovolený účinok takéhoto; zdanlivo dovoľeného a právnu normou predpokladaného; správania, ktorému nesmie byť zo strany súdu poskytnutá ochrana ani právne účinky, ktoré inak; ak o zneužitie práva nejde; s daným správaním (procesným úkonom) právna norma spája a ktoré zaručuje.

Ako už odvolací súd uviedol vyššie, o návrhu účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, 2 O.s.p. je súd zásadne povinný rozhodnúť. Výnimočne, ak je celkom nepochybné, že podaním návrhu na prerušenie konania účastník zneužíva jeho procesné práva (právo podať návrh na prerušenie konania), keď v skutočnosti nemá (objektívne nemôže mať) v úmysle dosiahnuť prerušenie konania a podaním návrhu sleduje iný cieľ (napr. oddialiť rozhodnutie vo veci samej), však nemusia byť podaniu takéhoto návrhu priznané právne účinky, spočívajúce i v povinnosti súdu o takomto návrhu rozhodnúť.

V posudzovanej veci navrhovateľ návrh na prerušenie konania podal za stavu, keď súd prvého stupňa jeho; v poradí prvý; návrh na prerušenie konania zo dňa 05.12.2013 podaný z totožných dôvodov (prebiehajúce konanie na Ústavnom súde SR ktorej predmetom je porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a nestranný súd) právoplatným uznesením zo dňa 29.01.2014, č.k. 10C 188/2012-63 ako nedôvodný zamietol z dôvodu, že neboli splnené predpoklady na prerušenie konania. Preto je potrebné bez akýchkoľvek pochybností jeho opätovné podanie návrhu na prerušenie konania hodnotiť ako zneužitie jeho procesných práv, konkrétne zneužitie jeho práva podať návrh na prerušenie konania s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci samej. Z tohto dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď procesnému úkonu (návrhu na prerušenie konania zo dňa 06.11.2014) nepriznal účinky a pokiaľ následne vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 16.02.2015 v neprítomnosti navrhovateľa bez toho, aby o tomto jeho návrhu rozhodol, neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom a ani nezaťažil konanie inou vadou, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a bola tak dôvodom zrušenia napadnutého rozsudku.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v konaní vedenom na Okresnom

súde Bratislava V pod sp.zn. 37Er 1708/2005, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa, poukazuje odvolací súd na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje relevantné a podstatné dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, a v rozsahu dostatočne potrebnom, aby proti týmto záverom súdu prvého stupňa mohol navrhovateľ náležite skutkovo, a najmä právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované základné právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom; napadnutý rozsudok nebol nepreskúmateľný do tej miery, že by ho nebolo možné v odvolacom konaní preskúmať z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd tak nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, navrhovateľom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstať.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.